

R. Steiner, A János evangélium, GA 103, a 10. és 11. előadásból

„Ma még nagy mértékben összekapcsolódik az emberek individualitásával, személyiségével, hogy veszekszenek, hogy vitatkoznak, hogy különböző véleményekre jutnak, és azt mondják: nem is lenne az ember önálló, ha nem lenne különvéleménye. Éppen, mivel önálló emberek akarnak lenni, különböző véleményekre kell jutniuk. Ez azonban alárendelt szempont. Az emberek akkor lesznek a legbékésebbek és legharmonikusabbak, ha az egyedi ember a legindividuuálisabb lesz. Addig vannak különböző vélemények, amíg az embereket át nem járja a szellem-én. Ezeket a véleményeket az emberek még nem az igazi bensőjükben élik át.”

...

„A manasz-kultúrát az jellemzi, hogy az emberek megerősödött individualitásukban egyre jobban átélnek az igazság forrásait, és egyszersmind az, hogy az emberek megegyeznek abban, amit magasabb igazságnak élnek át, mint a matematikai igazságok esetében. Utóbbiakban már ma is megegyeznek, mert ezek a legriviálisabb igazságok. A többi igazságra vonatkozóan az emberek vitatkoznak, nem azért, mert ugyanarról a dologról két helyes vélemény lehetséges, hanem mert még nem jutottak el oda, hogy mindezt felismerjék, és leküzdjenek mindent, ami a személyes szimpátiák és antipátiák következtében elválasztja őket. Ha a matematikai igazságok területén is teret kaphatnának az egyéni vélemények, akkor számos háziasszony talán arra szavazna, hogy $2 \times 2 = 5$ és nem 4. Aki mélyebben lát a dolgok mélyére, teljesen lehetetlen, hogy vitatkozzon róla, csak az a kérdés, hogy hogyan fejlődik oda, ahol a dolgok mélyére lát. **Akkor az igazság, amit az egyik lélek megtalál, pontosan megegyezik a másik lélek igazságával, és akkor az emberek nem vitatkoznak többé.** És ez az igazi béke és az igazi testvériség biztosítója, mert ez az igazság valóban a szellemi Napból ered. Gondoljuk meg, hogy növekszik az egyes növény; minden növény a Nap felé növekszik, és csak egyetlen Nap van. Ugyanígy, ha a hatodik kultúrakorszakban beköltözik az emberekbe a szellem-én, ténylegesen megjelenik egy szellemi Nap, ami felé az emberek fordulnak, és amiben megegyeznek egymással. Ez a nagy perspektíva, a hatodik korszak lehetősége.“

...

„Az akkori időben egy látó átélte az első ábrázolt fejezet szellemi jelentőségét, ahol felhangzik a hívó szó: „Mondd meg a népednek: Én vagyok az «Én-vagyok»”, egészen a Messiás eljöveteleig. Második fejezetként átélte Krisztus leszállását az anyagba. És harmadik fejezetként átélte, ahogy az emberiséget fokozatosan felkészítik a szellem, vagy szellem-én, a manasz befogadására a hatodik korszakban. És ezt asztrális előkép formájában élte át. Átélte az emberiség és a szellem esküvőjét.”

...

„Nos, a kereszténység feladata, hogy az egész emberiséget megtanítsa a testvériség impulzusára, ami addig a beavatottak egyedi impulzusa volt. Vegyük szemügyre a kereszténységnek azt a legmélyebb ideáját, hogy Krisztus a Föld Szelleme, és a Föld Krisztus teste vagy ruhája. És vegyük szó szerint; mert már mondtuk, hogy egy ilyen szöveg esetében, mint a János evangélium, minden szót gondosan kell mérlegelnünk. Mit tudunk meg a Föld „ruhájára” vonatkozóan, ha áttekintjük a fejlődést? Azt tudjuk meg, hogy a Föld ruhája, vagyis a szárazföld, részekre szakadt. Van aki ezt a részt vette birtokba, van, aki egy másikat. A tulajdon, a személyiség kiterjesztése a tulajdon megszerzése révén odavezetett, hogy az idők során feldarabolódott a ruha, amit Krisztus, a Föld szelleme hordott. Csak egyet nem tudtak feldarabolni, csak egy maradt közös: a légburok, ami körülveszi a Földet. És, ahogy a paradicsomi mítosz utal rá, ebből a légburokból lehelte Isten az élő odem-et az emberbe. Ez hozza létre az én első csíráját a fizikai testben. A levegőt nem lehet feldarabolni. És próbáljuk meg észrevenni, hogyan utal erre az, aki a János evangéliumban ábrázolja a legmélyebben a kereszténységet:

„És szétszaggatták a ruháit; a köntösét azonban nem szaggatták szét”* (János 19,24).

Ebből megérthetjük, hogyan tekinthetjük a Földet, az őt körülvevő levegővel együtt Krisztus testének vagy ruhájának és köntösének. Krisztus ruháját kontinensekre, részekre osztották, de a köntösét nem. A levegőt nem osztották fel, a levegő közös mindnyájunknak. A levegő szimbolizálja a Földet körülvevő szeretetet, ami később fog megvalósulni.”

Mallász Gitta, Az Angyal válaszol, 28. beszélgetés Lilivel

Az öröm a jel.

Jegyezd fel, ki minek örül!

Ahol nem tud örülni, ott van az alma, a megevett és nem odaadott alma. El vele!

Még a leghitványabb is, ki palástod alatt van, megtanulhat örülni.

Ez az öröm: Elindul... odaadja az örömet magából... s újra visszatér, mint egy lélegzet.

A szívben van a kezdet, és a vég,

AZ ÖRÖM, MELY AZ ÚJ VILÁG LEVEGŐJE

– Kérdezz!

L. Mi a béke?

– Nem a szünet két háború között.

Béke még sohasem volt, de lesz. Béke! – Csak áhítjátok, de nem eléggé.

– BÉKE AZ ÚJ REZGÉS.

NEM HASONLÍT A RÉGIHEZ.

L. Ha nincs bennem béke, akkor nem tudok örülni.

– Bizony nem!

L. Jön az új év.

Úgy szeretnék mindent másképp kezdeni. Kérlek, segíts hozzá!

– Az én békém a te békéd.

Az én örömem a te örömed.

Úgy sáfárkodjál!

Végtelen az öröm.

Annyit kapsz belőle, amennyit adni bírsz.

Nincs határa, csak a te képességednek.

Nincs határa az örömnek, –

Se eleje, se vége, Mert az öröm örök.

Én is csak annyit örvendezek, mint amennyit neked adni bírok.

Te is csak annyit örvendesz, amennyit adni bírsz.

Örvendj hát, szolgám, legyen teljes az örömed!

Boldognak, boldogtalannak adj!

Ne takarékoskodj vele!

Ez legyen a te új éved!

...

L. Olyan zavarosak a fogalmaim arról, hogy mi a spiritizmus, miszticizmus?

– Mert nem világos. Régi ködök és gőzök, melyek eltakarodnak, ha jön a hajnal.

Tudod, mi egy titok?

EGY LÉLEKBŐL FAKADT MOSOLY – EZ A MISZTIKUM.

* Károlinál ez áll (János 19, 23-24): „A vitézek azért, mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és a köntösét. A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindvégig szövött. Mondának azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, amely ezt mondja: Megosztottak ruháimon, és a köntösömre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék.